

SANNI YLIMARTIMO

PIMEÄSSÄ
HOHTAVAT
TÄHDET

Karisto
Hämeenlinna

*Siskolleni Roosalle
ja
kaikille kirjagramissa*

© Sanni Ylimartimo ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-40291-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Jos koulu olisi k-draama
niin törmäisin komeaan rikkaaseen poikaan
ja me rakastuisimme,

pideltäisiin kädestä, suudeltaisiin vahingossa.

Mutta tämä koulu on sellainen länsimainen draama
maleksien
etenevää latteaa
kaikki mitä tapahtuu

on totista ja
harvemmin edes
tapahtuu mitään.

Mulku-Matias sukii hiuksiaan
ja saa tyttöjen jalat veltoiksi
ihastuksesta
omani ovat pelosta kankeat

veri ei
kierrä
kun se katsoo muhun virnuillen.

Kuvittelen sen kavereille pakkoliikkeitä, kun
ne kääntyvät pulpeteissaan.
Nauru on kauheiden sanojen koti.

Se vain hieman vähemmän mulkku kaveri nauraa
Matiaksen jutuille, heittelee
mytättyjä käsipapereita Mikon
reppuun

Miko

vatsassani muljahtaa

musta huppari ja kiharapilvi,
joka juuri ja juuri piilottaa
höröttävät korvat joita
silmälasien sangat painavat.
Lasien takana jäiset silmät.
Niitä voisin katsella loputtomiin, ellei

se olisi totaalisen noloa ja stalkkerimaista.

Mira:

Miko on niin söpö tänään, etten tiedä miten päin olisin

Aada:

Sun pitää kertoa se sille, eikä meille!

Mira:

Ei ikinä. Mutta tiiäks, mulla on varmaan joku juttu kihariin hiuksiin.

Nyt kun mietin, kaikki pojat joista oon ikinä pitänyt on olleet kiharahiuksisia.

Aada:

No se varmaan selittää senkin miks Nugget on sun bias

Mira:

Totta

Nugget on suosikkini
ja k-pop
oudointa musiikkia, jota olen kuullut

Nuggetin kultaiset kiharat tanssimassa musiikin rytmiin
koreaksi laulettuja sanoja joista en ymmärtänyt mitään
psykedeelisiä musiikkivideoita

ja melodioita jotka iskivät niin
että kuuntelin uudelleen
uudelleen.

Ennen kuin huomasinkaan
opettelin yhtyeiden jäsenten
veriryhmiä
lauoin
Monsta X:n dramaramaa kotimatkoillani

Se oli toinen maailma, jonne sukelsin pää edellä
kauan kaivattu pelastusrengas

katsoin loputtomasti videoita

googlasin mitä kaikki ne oudot sanat tarkoittaa
kuka on maknae
ja kuka visual

Sellainen
taikamaailma

jonka lapset löytää vaatekaapista ja sinne mä
pakenen

Miko on viimeinen, joka poistuu luokasta.

Iltaisin makasin tuntikausia
pohtien keskustelun aloituksia

”Hieno Dir En Grey huppari,
kuunteletko sä muutakin j-rockia?”

tai

”Se animehahmo, jonka piirsit kuviksen tunnilla oli
supersiisti!”

Pohdin ja päätin,

että huomenna menen ja sanon ja tutustun noin vain
helppoa

vaikka niin ei

koskaan tapahdu

Makea hajuveden tuoksu
koulun suositut tytöt kopistelevat ohitseni.
Kukkaistuoksujen jäljessä kulkee aina se
mikä saa mun ryhdin lyhistymään
katseen laskeutumaan
älkää huomatko että olen tässä
Olen luokan pisin
näkymättömyyteni on naurettavaa.
”Siis ei **toi** oikeesti voi olla muija!”

”No jos on niin ei kai kukaan haluais ton näköstä...”
”Siis hyi mä en haluu ees ajatella sellasta.”
”Pitäs varmaan olla homo niin sit se vois ehkä kelvata.”
”No ei kyl sittenkään! Siis hyi vittu.”

Luulisi että sitä katsoisi silmiin
sanoisi takaisin
taistelisi
tai pakenisi paikalta.

Mutta olen jähmettynyttä paperimassaa
jotain muuta kuin ihminen

asia
esine
eläin